

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ของประเทศไทยที่สำคัญ ดังที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2562) ได้แสดงข้อมูลสถิติการท่องเที่ยวและกีฬา โดยระบุถึงจำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทย ในปี 2551 - 2560 โดยมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพิ่มขึ้นจากปี 2551 มีนักท่องเที่ยว จำนวน 14,584,220 คน เป็น 35,591,978 คนในปี 2560 โดยใช้เวลาในการท่องเที่ยวเฉลี่ย 9.52 วัน และใช้จ่ายเฉลี่ย 5,404 บาทต่อวัน ทำรายได้ให้ประเทศในปี 2560 ถึง 1,831,104.99 ล้านบาท โดยในปี 2560 มีนักท่องเที่ยวจากประเทศเวียดนามเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย จำนวน 985,695 คน และมีการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเป็นเงิน 29,654.77 ล้านบาท

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมที่มีชื่อเสียง และผลิตสินค้าทางการเกษตรส่งออกไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก การผลิตสินค้าเกษตรของไทยเป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรม ภูมิปัญญา เทคโนโลยีพื้นบ้าน และเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่มีลักษณะที่โดดเด่น ควรค่าแก่การเยี่ยมชมและเรียนรู้ ประกอบกับภูมิประเทศทั้งในพื้นที่ธรรมชาติ และพื้นที่การเกษตรของไทย มีความสวยงาม ทำให้เป็นที่สนใจแก่นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทย และชาวต่างประเทศ จึงทำให้การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (agro-tourism) เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญและสามารถเป็นแหล่งรายได้และตัวชี้วัดความสำเร็จของการทำการเกษตรซึ่งเป็นอาชีพหลักได้อีกทางหนึ่ง โดยการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (agro-tourism) เป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวชนิดหนึ่งที่มีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวไปยังพื้นที่เกษตรกรรม โดยมีวัตถุประสงค์ที่หลากหลาย เช่น การจัดกิจกรรมให้ความรู้ เพลิดเพลินกับความสวยงาม เยี่ยมชมและชื่นชมความสำเร็จของการทำการเกษตร การเรียนรู้ประสบการณ์ในพื้นที่เกษตรกรรม เป็นต้น (เฉลิมศักดิ์ ตุ่มศิริ, 2556)

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งประเทศไทยมีศักยภาพที่จะสร้างสรรค์ขึ้นมานำเสนอให้กับนักท่องเที่ยวได้เนื่องจาก (1) ประเทศไทยมีพื้นที่กว่าร้อยละ 55 หรือประมาณ 175 ล้านไร่ จากพื้นที่ทั้งหมดของประเทศไทยประมาณ 321 ล้านไร่ เป็นพื้นที่เพื่อการเกษตร (2) ภูมิประเทศของไทยมีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งเป็นอาชีพหลักอาชีพหนึ่งของคนไทย เช่น การกลั่นกรอง การประมง การปศุสัตว์ และการป่าไม้ เกิดเป็นผลิตผลทางการเกษตรหลากหลายทั้งที่ใช้บริโภคภายในประเทศและส่งออกต่างประเทศ (3) ประเทศไทยมีความหลากหลายของผลิตผลทาง

การเกษตร ความสวยงามตามธรรมชาติของเรือกสวน ไร่ นา อีกทั้งแหล่งชุมชนการเกษตรต่างๆ ยังมีวิถีชีวิตวัฒนธรรม และประเพณีที่น่าสนใจเหล่านี้สามารถพัฒนาเป็นการท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้เป็นอย่างดี (4) ประเทศไทยยังมีรูปแบบการประกอบเกษตรกรรมที่มีลักษณะเฉพาะซึ่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร (Agro-tourism) เป็นรูปแบบการท่องเที่ยว ที่จะพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ได้ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรมุ่งเน้นทางการเรียนรู้ วิถีเกษตรกรรม โดยให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ด้านการเกษตรและวิถีการดำรงชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี และเป็นการนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ประโยชน์เพื่อสร้างรายได้แก่ครอบครัวและชุมชน ซึ่งเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์ควบคู่กับการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืนตลอดไป (กรมการท่องเที่ยว, 2555) การจัดและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรก่อให้เกิดประโยชน์โดยตรงต่อการอนุรักษ์และการพัฒนาการเกษตรในลักษณะที่ยั่งยืน ด้วยการจัดการให้มีการท่องเที่ยว โดยนำนักท่องเที่ยวไปยังพื้นที่เพาะปลูกทางการเกษตรทั้งสวนผลไม้ แปลงผัก หรือแหล่งเพาะปลูกอื่นๆ ซึ่งนอกจากจะเพิ่มมูลค่าผลผลิตทางการเกษตรและสร้างรายได้แก่เกษตรกรแล้ว ยังสามารถกระจายรายได้สู่ชุมชนอีกด้วย (เทิดชาย ช่วยบำรุง, 2553: 36)

ในปี 2558 ประเทศในกลุ่มเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้มีแนวทางในการรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่เกี่ยวข้องในการรวมตัวครั้งนี้ ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ โดยการรวมตัวกันนี้มีการร่วมมือกัน 3 ด้านสำคัญ ได้แก่ (1) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Security Community – ASC) (2) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community – AEC) และ (3) ประชาคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community – ASCC)

ประเทศเวียดนามเป็นประเทศหนึ่งในสิบของกลุ่มประเทศประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยเป็นประเทศเกษตรกรรมที่ส่งออกสินค้าเกษตรกรรมที่สำคัญประเทศหนึ่งของเอเชีย ประชากรชาวเวียดนาม ร้อยละ 77 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เนื่องจากเวียดนามมีพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การเพาะปลูก มีทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ โดยภาครัฐได้สนับสนุนและกำหนดนโยบายสนับสนุนการผลิตด้านการเกษตรอย่างมาก และได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เวียดนามสามารถพัฒนาจากประเทศที่ต้องนำเข้าผลิตภัณฑ์ด้านการเกษตรจากต่างประเทศ กลายเป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรรายใหญ่ของโลก ซึ่งรายงานจากธนาคารโลกได้ระบุว่าประเทศเวียดนามอยู่ในอันดับที่ 5 ของโลกสำหรับการส่งออกสินค้าภาคการเกษตรในปี 2559 (เคหการเกษตร, 2562) รัฐบาลของประเทศเวียดนามได้ดำเนินการปฏิรูปภาคเกษตรกรรม โดยให้เอกชนมีสิทธิถือครองที่ดินเพิ่มขึ้น มีการใช้ปุ๋ยปรับปรุงดินเพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร นโยบายส่งเสริมเอกชนให้เข้ามาร่วมลงทุน โดยรัฐบาลได้ออกมาตรการจูงใจต่าง ๆ เช่น การลดหย่อนภาษี การขยายเวลาเช่าที่ดินเพื่อการเกษตร การขยายพื้นที่เพาะปลูกพืชเศรษฐกิจ โดยมี

เป้าหมายให้ภาคเกษตรมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 4 ถึงร้อยละ 5 ต่อปี โดยสินค้าเกษตรที่สำคัญของประเทศเวียดนาม ประกอบด้วย ข้าว กาแฟ พริกไทย และยางพารา (Thailand Board Development, 2559) ในด้านการท่องเที่ยว ประเทศเวียดนามได้กำหนดแผนแม่บทการท่องเที่ยวในช่วงปี พ.ศ. 2538 – 2553 เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยมีคำขวัญว่า “Vietnam the Destination for the millennium” โดยได้ตั้งเป้าหมายที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้เพิ่มขึ้น และถือได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างมากจนได้รับการคาดการณ์จาก World Travel and Tourism Council (WTTC) ให้เป็นประเทศที่จะมีอัตราการเจริญเติบโตด้านการท่องเที่ยวสูงสุดอันดับ 7 ของโลก นอกจากนี้ประเทศเวียดนามยังได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่มีความปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวมากที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชีย

จากบริบทของประเทศไทยและประเทศเวียดนามที่เป็นประเทศที่มีลักษณะทางพื้นที่ ภูมิศาสตร์ ภูมิอากาศ และผลผลิตทางการเกษตร ได้แก่ ข้าว ผลไม้ ไม้ดอกไม้ประดับ ซึ่งเป็นลักษณะการทำเกษตรกรรมเหมือนกัน อย่างไรก็ตามจากบริบทที่ดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงเกษตรต่างกัน ประกอบกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี สังคม และสภาพแวดล้อมอย่างรวดเร็ว ทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและประเทศเวียดนามย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นการศึกษาด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรระหว่างประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ที่เป็นคู่แข่ง คู่เทียบทางด้านเกษตรของประเทศไทย จึงมีความจำเป็นเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ และแนวทางการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเพื่อส่งเสริมให้การท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นกิจกรรมเกษตรทางเลือกที่สำคัญอย่างหนึ่งที่น่ามาซึ่งรายได้เสริมแก่เกษตรกร การสร้างงานในชุมชนเกษตร การพัฒนาอาชีพการเกษตร การสร้างความเจริญแก่ชุมชน การอนุรักษ์อาชีพเกษตรกรรม การส่งเสริมการเรียนรู้ ด้านการเกษตร สร้างความมั่นคง ลดความเสี่ยง และพัฒนาไปสู่ความยั่งยืนได้ต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาบริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.2 เพื่อประเมินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกรในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.3 เพื่อศึกษาการส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรขององค์กร หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในประเทศไทยและสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

2.4 เพื่อศึกษาระดับปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

2.5 เพื่อวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

3. ขอบเขตของโครงการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย กำหนดขอบเขตการวิจัย และกรอบแนวคิดการวิจัยไว้ตามขอบเขตด้านต่างๆ ดังนี้

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา ทำการศึกษาในประเด็นเนื้อหา ดังนี้ (1) บริบทของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐเวียดนาม (2) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐเวียดนาม (3) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐเวียดนาม และ (4) เปรียบเทียบด้านสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกร บริบทการท่องเที่ยวเชิงเกษตร วิธีการส่งเสริม และการดำเนินการตามองค์กรคุณภาพ

3.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ ทำการศึกษาในแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศไทย ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดนนทบุรี จังหวัดตราด และแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรในประเทศเวียดนาม ในพื้นที่ที่มีบริบทใกล้เคียงกัน ได้แก่ เมืองโฮจิมินห์ซิตี้

3.3 ขอบเขตด้านประชากร ทำการศึกษาจาก ผู้เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร (2) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informant) เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรในหน่วยงานต่างๆ ได้แก่ ผู้นำในชุมชน และเจ้าหน้าที่ผู้ให้การส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

3.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา ผู้วิจัยกำหนดการทำวิจัยในปีงบประมาณ 2559 เพื่อให้สอดคล้องกับการเข้าร่วมประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ตั้งแต่เดือนมกราคม 2560 ถึงกันยายน 2560

4. กรอบแนวความคิดโครงการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดกรอบทฤษฎีที่เกี่ยวกับ 1) แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐเวียดนาม (2) การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐเวียดนาม (3) การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยและสาธารณรัฐเวียดนาม และ (4) การดำเนินการตามองค์การคุณภาพ เป็นต้น โดยสามารถนำไปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์เพื่อใช้ในการดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

การท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง รูปแบบการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นกิจกรรมการเกษตร การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวในการดำเนินกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้ด้านการเกษตรและวิถีการดำรงชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ทั้งวิถีชีวิตดั้งเดิมจนถึงการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เป็นการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดการเรียนรู้ทำให้เกิดประโยชน์ก่อให้เกิดรายได้ต่อชุมชนและเกษตรกรรวมทั้งการอนุรักษ์ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและผลกระทบต่อสภาพสิ่งแวดล้อม

การจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง กระบวนการดำเนินงานที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวมีการดำเนินงานที่ดีตามองค์กรคุณภาพ ได้แก่ ผู้นำ การวางแผนเชิงกลยุทธ์ การมุ่งเน้นลูกค้า การจัดการความรู้การมุ่งเน้นบุคลากร การมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน ผลลัพธ์ และเกิดศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ มีสิ่งดึงดูดใจ การรับรองนักท่องเที่ยว การบริการที่ประทับใจนักท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว เกิดความยั่งยืน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการตลาด

การท่องเที่ยวเชิงเกษตรอย่างยั่งยืน หมายถึง การจัดการท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และการใช้ทรัพยากรอย่างพอดี เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ต่อไปได้ในระยะเวลายาวนาน และมีการกระจายผลประโยชน์ให้แก่คนส่วนใหญ่ รวมทั้งมีการร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้ส่วนเสีย

การสื่อสาร หมายถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคล เพื่อให้บุคคลสามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้

เครือข่ายสื่อสารการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง บุคคล องค์กร กลุ่ม ชุมชนที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่รวมตัวกัน และเชื่อมโยงกัน โดยใช้การสื่อสารทั้งที่เป็น สื่อบุคคล สิ่งพิมพ์ และสื่อออนไลน์ต่างๆ เพื่อการประกอบกิจกรรม

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง กระบวนการสนับสนุนที่มุ่งเน้นพัฒนาความรู้ เพื่อให้กลุ่มเป้าหมาย ได้รับความรู้ มีความพึงพอใจต่อความรู้ที่ได้รับ ความต้องการความรู้ในประเด็นต่างๆ และความต้องการในวิธีส่งเสริม ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร สามารถยกระดับองค์ความรู้ให้ดียิ่งขึ้น และส่งผลให้เกิดแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร

การเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศเวียดนาม หมายถึง การเปรียบเทียบในด้านสภาพทั่วไปของเกษตรกร สภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร การจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ในด้านความพอเพียง ด้านการจัดองค์กร การปฏิบัติตามตัวชี้วัด และวิธีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง สถานประกอบการทางการเกษตรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวทั่วไป

องค์กรคุณภาพ หมายถึง องค์กรที่มีความสามารถในการดำเนินตามเกณฑ์การประเมินองค์กรคุณภาพในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านผู้นำ ด้านการวางแผนเชิงกลยุทธ์ ด้านการมุ่งเน้นลูกค้า ด้านการจัดการความรู้ ด้านการมุ่งเน้นบุคลากร ด้านการมุ่งเน้นการปฏิบัติงาน และด้านผลลัพธ์

ศักยภาพ หมายถึง ความสามารถในการดำเนินการ โดยศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ความสามารถในด้านสิ่งดึงดูดใจ ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การให้บริการแก่นักท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว ความยั่งยืน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการตลาดการท่องเที่ยว

บริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว ผู้ที่ให้การสนับสนุนการท่องเที่ยว และข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ขนาดพื้นที่ การประกอบการทางการเกษตร การจัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตร และความเพียงพอต่อการให้บริการ

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร หมายถึง การดำเนินการในด้านการจัดการองค์กร ได้แก่ ผู้นำ การวางแผนเชิงกลยุทธ์ การมุ่งเน้นลูกค้า การจัดการความรู้ การมุ่งเน้นบุคลากร การ

มุ่งเน้นการปฏิบัติงาน ผลลัพธ์ และ ศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ได้แก่ สิ่งดึงดูดใจ ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว การให้บริการแก่นักท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว ความยั่งยืน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การตลาดการท่องเที่ยว

6. ประโยชน์ที่ได้รับ

ผลของการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร:เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทย กับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามทำให้ทราบถึงแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร ซึ่งมีประโยชน์ที่จะได้จากงานวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

6.1 **ประโยชน์ด้านวิชาการ** ผลและข้อสรุปของงานวิจัยจะได้เป็นองค์ความรู้เพื่อใช้ในการเรียน การสอน การถ่ายทอดนำไปใช้ในการส่งเสริมการจัดการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และเป็นเอกสารอ้างอิงสำหรับการทำวิจัยด้านการส่งเสริมและพัฒนาการเกษตร และการท่องเที่ยว

6.2 **ประโยชน์ด้านนโยบาย** การวิจัยนี้ ประชากรที่ใช้เป็นผู้เกี่ยวข้องในการท่องเที่ยวเชิงเกษตร และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ดังนั้นผลและข้อสรุปของงานวิจัยจึงสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการกำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ วางแผน ส่งเสริม สนับสนุนการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงเกษตรให้เป็นรูปธรรม

6.3 **ประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ/พาณิชย์** ผลและข้อสรุปของการวิจัยจะสามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ให้สามารถวิเคราะห์ ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่เหมาะสมเพื่อให้เกิดการดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น ก่อให้เกิดรายได้แก่คนในชุมชน เกิดกระแสการหมุนเวียนเงินตราในระบบเศรษฐกิจ

6.4 **ประโยชน์ต่อหน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์** หน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เช่น กรมส่งเสริมการเกษตร กรมการท่องเที่ยว องค์กรบริหารส่วนตำบล องค์กรบริหารส่วนจังหวัด สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ต่อไป